

Bestub. Nu ere Forholdene i Djebliffet saaledes med den stærke Rødbør, som vi have haft, at hvis vi ikke saa en nogenlunde god Udgravning til at lykkes i Efteraaret, blive de Tusinder Traver af Rør, som skulle bjærges, navnlig ved den nordlige Del af Fjorden, ved Stadil Fjord, og paa de mange Strætninger, hvor der der er Tilløb til Ringtøbing Fjord, ikke til at bjærges. Det er et Tab for Befolkningen af mange Tusende Kroner og et Tab, som selvfølgelig kommer ned over dem uforstyldt. Jeg vil ikke her i Djebliffet dvæle særlig ved Fiskefiskeriet; jeg skal blot minde om, at Fjordfiskeriet ikke er tjent med disse Forhold. De Fisk, som skulle ind fra Havet for at hngle oppe i Fjorden, og som der blive Genstand for Fiskeri, komme ikke ind. Derimod har Lufningen paa denne Aarstid haft til Folge; at de have faaet et godt Nalefiskeri i Djebliffet deroppe, idet Nalene i det meget store Bassin, som skulle ud i Havet for at hngle, ikke kunne komme ud. Nalene staa i det væsentlige nebe ved Nymindegab og lede efter det Udløb, som Regeringen skulde skaffe dem, men som den jo ikke kan skaffe dem i en Gært, og imens tage Fiskerne dem i Tusindvis. Der er jo godt for Fiskerne; men saadant Rødbør fører jo ikke til noget i Vængden; og al den Fisk, som skulde op i Fjorden, staar udenfor og kan ikke komme ind. For Fiskeriet er Forholdene altsaa i Virkeligheden ogsaa pinagtige, og det kan ikke blive ved at gaa paa denne Maade, hvad jeg ogsaa tror, den højtærede Minister vil erkende. Statthyderne paa Vestkysten ere jo ogsaa Mennesker, der maa have nogen Ret til at komme til Statskassen og blive hjulpet, og jeg haaber derfor, at Ministeriet vil tage det under Overvejelse og sørge for, at der snart bliver gjort i al Fald saa meget, at Forholdene kunne blive nogenlunde taalelige. Det er min Forvisning, at Beboerne derovre nok i Vinterens Løb skulle lade høre fra sig; thi det er snart saaledes, at man ikke kan komme hjem og navnlig ikke møde en Fjordfisker uden at ønske sig vel borte igen.

Jeg skal som sagt ikke dvæle vidtløstigt ved de mange Enkeltheder paa Finansloven; jeg skal blot slutte med at sige, at endstønt Udfigterne for det Arbejde, som vi ere villige til at gøre, i Aar ikke ere saa lyse, som vi maatte mente, de vare i Fjor, da vi stode med Forventninger og ikke med Erfaringer, staar dog Bønstre her i Salen med fremraakt Haand til Forhandling og Arbejde. Om denne Haand bliver modtagen af Regeringen og de forskellige Partier, vide vi jo ikke. Men at vi ville gøre et Arbejde for gode Reformere og for Hævdelsen af Forfatning-

gen, og at dette Arbejde vil blive gjort aabent og ærligt, saa at samtlige Partier ville kunne tage Del deri, derfor borger vor Fremgangsmaade i Fjor, og det er ogsaa Meningen, at vi ville gaa videre i dette Spor. Men bliver Haanden afvist Gang efter Gang, Aar efter Aar, eller bliver den modtaget paa saa kølig og saa lidet kraftig en Maade, at der intet kommer ud deraf, er det at befrygte, at Haanden ikke bliver rakt frem stadig Aar efter Aar, og skulde dette ske, skulde den Dag komme, da der ikke herfra blev rakt en arbejdsvenlig Haand frem, vil det sikkerlig ikke være til Gavn hverken for Folk eller Land.

F. Vojten: Det ærede Medlem, som nu satte sig, indlebede sit Foredrag paa en Maade, hvorved han, forekommer det mig, saa noget mere graat paa Tingene, end det egentlig var fornødent. Det var jo ikke ganske lyse Udfigter, som han stillede frem for os, og de varlede ikke om det bedste Udbytte af det Arbejde, som vi i Dag paa begynde. Det forekommer mig endogsaa, at han var tilbøjelig til at se det eneste Udspring i denne "Folkedom" i Standerborg, som han hentydede til. Jeg ved ikke, hvorfra han har Betegnelsen "Folkedom"; er den bleven brugt, er det i al Fald et lidet vel overlaagt Udtryk; thi vi vide jo alle, at et enkelt Valg ikke indeholder nogen Folkedom. Men jeg undrer mig over, at det ærede Medlem netop vilde hentyde til Valget i Standerborg, som minder om en Afstemning her i Tinget, hvoraf Tinget visseilig ikke havde nogen egentlig Væ. Men i øvrigt skal jeg ikke dvæle videre ved denne Indledning; thi jeg har jo ikke den Opgave at polemisere med det ærede Medlem, naar han ikke ligefrem gør saadant fornødent. I Anledning af den Henvendelse, som han rettede til mig, har jeg derfor ogsaa kun en ganske kort Bemærkning at gøre. Han klagede over, at jeg og mine nærmeste Venner ikke havde indfriet det Tilfagn om at støtte de Herrer i deres Forhandlingsarbejde, som vi havde begyndt Samlingen med at give dem, og da dette Tilfagn hidrørte fra en Udtalelse af mig, vil jeg minde det ærede Medlem om, at Tilfagnet løb derpaa, at vi vilde gøre vort bedste for at hjælpe Flertallet her i Tinget, naar saadan Hjælp maatte vise sig fornøden, hvad der ikke i og for sig kunde anses for givet, da de jo paa Forhaand havde det store Flertal; men naar saadan Hjælp maatte anses for fornøden, vilde vi yde den for at bidrage til at opnaa det bedst mulige virkelige gode Udbytte af vort Arbejde. Saaledes forstået, tror jeg ogsaa,